Ψυχολόγους θέλουμε, ιερείς και πνευματικούς δεν θέλουμε! * (Αρχ. Γεώργιος Καψάνης, Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 8 Δεκεμβρίου, 2006

Εις το «Άνθρωπος ην οικοδεσπότης, όστις εφύτευσεν αμπελώνα» (Ματθ. κα' 33-42, Ευαγγέλιον ΙΒ' Κυριακής του Ματθαίου).

Ο Οικοδεσπότης της Παραβολής είχε φυτεύσει αμπελώνα, τον είχε περιφράξει, είχε αναθέσει την καλλιέργειά του σε γεωργούς και, όταν ήλθε ο καιρός της συγκομιδής, έστειλε ανθρώπους του για να συλλέξουν τον καρπό.
Ο αμπελών είναι η ανθρωπότης και ο Οικοδεσπότης είναι ο άγιος Θεός. Από την ανθρωπότητα ο Κύριος περίμενε καρπούς. Έστελνε κατά καιρούς τους απεσταλμένους Του να ζητήσουν τους καρπούς από την ανθρωπότητα, αλλά αυτοί που είχαν σφετερισθή τον αμπελώνα, οι κακοί άρχοντες του Ισραήλ και των διαφόρων λαών που μέχρι σήμερα εξουσιάζουν τους ανθρώπους, αυτοί νόμιζαν και νομίζουν ότι ο αμπέλων είναι δικός τους. Θέλουν να σφετερισθούν τα αγαθά αυτού του αμπελώνος, αυτού του κόσμου, και να τα χρησιμοποιήσουν ιδιοτελώς όχι για το καλό της ανθρωπότητος, όπως ήθελε ο Ιδιοκτήτης του.

Βέβαια η Παραβολή αναφέρεται άμεσα στους άρχοντες του Ισραήλ εκείνης της εποχής, οι οποίοι όχι μόνον απέρριψαν τους Προφήτας, τους απεσταλμένους του Θεού, που ζητούσαν τους καρπούς του αμπελώνος, αλλά στο τέλος απέρριψαν και θανάτωσαν και τον Υιό του Οικοδεσπότου, τον Οποίον έστειλε ο Οικοδεσπότης με την ελπίδα ότι θα συνήρχοντο και θα μετανοούσαν. Αυτοί όμως όχι μόνο δεν μετενόησαν, αλλά βρήκαν ευκαιρία και είπαν: αυτός είναι ο Υιός, ο κληρονόμος του αμπελώνος, ας τον σκοτώσουμε, να τελειώνουμε μια για πάντα. Έτσι έκαναν το μεγάλο έγκλημα να θανατώσουν τον αθώο Κύριο Ιησού Χριστό.
Αλλά η Ιστορία δυστυχώς επαναλαμβάνεται. Και σήμερα και σε κάθε εποχή υπάρχουν εκείνοι οι κακοί ποιμένες, οι κακοί οδηγοί των λαών, οι οποίοι παραμερίζουν τον Ιδιοκτήτη του αμπελώνος, τον Δημιουργό Θεό, και θέλουν να διαφεντεύουν αυτοί την Ιστορία και τον κόσμο.
Και κάνουν τόσα εγκλήματα, τόσες αδικίες, τόσα παράλογα πράγματα, προκειμένου να ικανοποιήσουν τον εγωισμό και τα πάθη τους.
Και βλέπουμε ότι και στην Πατρίδα μας δυστυχώς υπάρχει αυτή η προσπάθεια σιγά-σιγά να εξοβελισθή ο Χριστός από την ζωή μας με πολλούς τρόπους, και τελευταία

με την απαγόρευσι από το Υπουργείο Παιδείας στους Πνευματικούς να πηγαίνουν στα σχολεία -όπως γινόταν μέχρι σήμερα- να εξομολογούν τα παιδιά που ήθελαν να εξομολογηθούν. Γιατί οι Πνευματικοί δεν εξομολογούσαν όποιον δεν ήθελε, αλλά όποιον ήθελε. Και το θαυμαστό είναι ότι τα περισσότερα παιδιά ήθελαν και ανεπαύοντο και ωφελούντο από την παρουσία των Πνευματικών. Ίσως μερικές φορές κάποιοι Πνευματικοί να μην εφέροντο με την δέουσα διάκρισι. Αλλά αυτές ήσαν οι εξαιρέσεις. Ο κανών είναι -απ' ό,τι και εμείς γνωρίζουμε- ότι οι Πνευματικοί βοηθούσαν πολύ τα παιδιά στα σχολεία.
Τώρα λοιπόν με πρόσφατη απόφασι του Υπουργείου Παιδείας απηγορεύθη στους Πνευματικούς να πηγαίνουν στα σχολεία να εξομολογούν τα παιδιά. Με ανακοίνωσί της η Ιερά Σύνοδος είπε ότι το μέτρο δεν στρέφεται κατά της Εκκλησίας αλλά κυρίως κατά των παιδιών. Γιατί τα παιδιά, ιδιαίτερα σήμερα που βάλλονται από τόσους πειρασμούς, που δέχονται τόσες κακές επιδράσεις, τις οποίες όλοι τις γνωρίζουμε, τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά θα είχαν ανάγκη από την παρουσία ενός Πνευματικού στα σχολεία.
Θα θυμάστε ότι με αφορμή τα γεγονότα που έγιναν τελευταία στην Βέροια προτάθηκε να διορισθούν μόνιμα ψυχολόγοι στα σχολεία. Οι ψυχολόγοι να σώσουν τα παιδιά! Λοιπόν, ψυχολόγους θέλουμε, ιερείς και Πνευματικούς δεν θέλουμε!
Αυτός είναι ένας έμμεσος διωγμός του Χριστού από τα σχολεία, από την παιδεία και από την κοινωνία.
Διώχνουμε τον Χριστό, αλλά δεν σκεπτόμαστε ποιες συνέπειες θα έχη η απουσία του Χριστού από την ζωή μας. Δεν θέλω να επιρρίψω ευθύνες μόνο στους πολιτικούς. Και εμείς οι άνθρωποι της Εκκλησίας κάνουμε λάθη. Αλλά τα λάθη αυτά δεν έπρεπε να τα εκμεταλλεύωνται οι εχθροί της Εκκλησίας, για να βγάλουν τον Χριστό από την ζωή μας και από τα σχολεία.
Ας έχουμε τον νου μας, γιατί μπορεί και εμείς να εξορίζουμε τον Χριστό από την προσωπική μας ζωή. Όχι μόνο το Υπουργείο Παιδείας και δεν ξέρω ποιοι άλλοι Οργανισμοί, αλλά και εμείς οι ίδιοι με τις απροσεξίες μας, με την έλλειψη πίστεως, αγάπης, προσευχής, μετανοίας, διώχνουμε τον Χριστό από την ζωή μας και μένουμε έρημοι.
Τί θα γίνη ο κόσμος χωρίς τον Χριστό; Αυτή είναι η αιωνία κόλασις, να ζη ο άνθρωπος χωρίς τον Χριστό, χωρίς την Χάρι του Χριστού, χωρίς την ειρήνη του Χριστού, χωρίς το Φως του Χριστού, χωρίς την παρηγοριά και την αλήθεια που μόνο ο Χριστός μπορεί να δώση.
Με αυτές τις ταπεινές σκέψεις ήθελα να επικοινωνήσω σήμερα μαζί σας -βλέπω ότι έχετε έλθει πολλοί αδελφοί προσκυνηταί και μάλιστα πολλοί νέοι- και να προβληματισθούμε για το ποια πρέπει να είναι η θέσις του Χριστού στην ζωή μας, στα σχολεία μας, στο έθνος μας, στην κοινωνία μας. Θέλουμε έθνος, σχολεία, κοινωνία, τον εαυτό μας, χωρίς Χριστό ή με τον Χριστό;
Εάν βγάλουμε τον Χριστό, θα υποφέρουμε, δεν θα χαρούμε αληθινά, θα βασανιζόμαστε. Εάν βάλουμε τον Χριστό στη ζωή μας, έστω και αν αυτό θέλη κόπο και αγώνα, θα έχουμε αληθινή ειρήνη, την χαρά του Χριστού, την οποία εύχομαι εις

πάντας υμάς. Αμήν.

* Ομιλία στην Τράπεζα της Μονής στις 28.8.2006

Δείτε περισσότερα κείμενα του γέροντα πατώντας εδώ

(Πηγή: "Παρακαταθήκη" ΣΕΠ-ΟΚΤ 2006)